

taka-ikkuna

KIRJOITTAJAINA VUOROTTELEVAT TOIMITTAJAT REETTA NOUSIAINEN JA TERO SALONEN.

Lukijan oikeus saada tietää

”Lukijoita kiinnostaa, ja heillä on oikeus tietää.” Argumentti on aukoton: toimittajan pitää kertoa mielenkiintoiset ja merkittävät asiat lukijoilleen. Viime viikkoina kansalla on ollut oikeus tietää erityisen paljon mielenkiintoisia yksityiskohtia poliitikkojen yksityiselämästä.

Matti Vanhasen oikeudenkäynti, Ilkka Kanervan tekstiviestit, Tanja Saarelan ero puolisostaan, nimenmuutos takaisin Karpelaksi, paluu yhteen ja uusi kriisi yökerhoillanvieron miesseuralaisen vuoksi. Kansalla on oikeus tietää.

Olen vilpittömän iloinen, että kaikki tämä on toimitettu tietooni. Kiitos siitä.

Jokainen toimittaja tietää toisaalta myös sen, että uutinen on se, mistä uutinen tehdään. Ykkösuutisia on yksi kerrallaan: jos se on tekstiviestikohu, se ei ole budjetitikehys, ilmastonmuutos tai Tiibetin mellakat.

Tämän vuoksi Ilkka Kanerva on poliitikkona mies paikallaan: mikään viestintätoimisto tai media-avustaja ei pysty yhtä tehokkaasti viemään keskustelua pois asiakysymyksistä kuin Ike. Jos olisi sin poliitikko ja ikävien päätösten edessä, toivoisin rinnalleni Kanervan kaltaisen ammattilaisen.

Tiukan paikan tullen tekstiviestit kehiin, ja julkisen liikenteen rahoitusratkaisut eivät kiinnosta enää ketään.

Kanervalle lööppitehtailusta tuskin koituu kummempaa haittaa. Hän on tekstiviestiskandaalien valtiomiesluokkaa: edellisen kohun jälkeen sen paremmin äänestäjät kuin puoletoveritkaan eivät muistelleet privaattielämän skandaaleja. Päinvastoin: Ike palautettiin ulkoministerin salkulla.

Ehkäpä nyt on käynnissä presidenttipeli? Naistenmiehiä on sillä paikalla istunut ennenkin.

Reetta Nousiainen

Hesari voi vihdoin unohtaa nöyryyden

Vaikka ulkopuoliset aina luulevat, että isossa lehdessä on polleaa olla töissä, *Helsingin Sanomien* toimittajat ovat tähän asti aina muistuttaneet, että asia ei ole näin. Sopivissa väleissä valtalehden toimittaja on voinut korostaa konstailematonta lukijasuhdettaan: ”Pitää olla nöyrä, kun on sentään miljoona lukijaa.”

Mutta kas: *Helsingin Sanomien* lukijamäärä laski Kansallisen mediatutkimuksen mukaan viime vuonna reilut kolme prosenttia ja putosi alle miljoonan rajan.

Siis huoli pois, pääkirjoitus-toimittajat, kulttuurikolumnistit ja tanssikriitikot! Enää ei tarvitse pelätä miljoonan lukijan kiihkeitä reaktioita joka ainoaan juttuun. Turha nöyryys jääköön!

Myrsky pipetissä

Helsingin Sanomat rohkeni 16. maaliskuuta puuttua kulttuurisivujensa pääjutussa arkaan aiheeseen: bloggaamiseen. Lehti näet meni tyhmyyksissään väittämään, että suurin osa suoma-

häh?

JOURNALISTIN TOIMITUS NÄKEE KUMMIA.

Ruususen–Vanhasen draaman suurena päivänä 5. maaliskuuta uutiskieleen ilmestyi salamannopeasti uusi termi: ammattituomari. Koska lautamiestä kutsutaan lautamieheksi koulutuksesta riippumatta, ammattituomari-sanasta on pääteltävä, että on olemassa myös harrastajatuomareita.

laisista blogeista olisi viihteellisiä eikä edustaisi niin kutsuttua kansalaisjournalismia.

Havainto on ollut omiaan aiheuttamaan kannanottojen ryöpyn bloggaajien – anteeksi kansalaisjournalistien – piirisä. Keskustelu kyseenalaistaa tehokkaasti myös niin kutsuttujen ammattitoimittajien ammattitaidon.

Bloggaajien mukaan blogeja ei saa kutsua viihteeksi, kos-

ka myös perinteisessä mediassa on viihdettä.

Periaatteellinen kysymys viihteestä ja journalismista tiivistyy kahteen näkökulmaan. Viihdettä edustavat *Hesarin* mukaan käsityöt ja muoti. Bloggaajien mukaan esimerkiksi käsityöblogeissa on kysymyksessä sosiaalinen media – ei viihde. Bloginimimerkki Työnimi tiivistää:

”Jutussa mainittujen neule-

Turkulaispubissa paljon humalaisia asiakkaita

Turun Sanomat 17. maaliskuuta. Takasivutoimitus ihmettelee syvästi, miksi tämä vavahduttava skuuppi oli haudattu nelosivulle.

blogien määrän kasvu ei ole merkki blogien viihteellistymistä, vaan siitä, miten blogit voivat tuoda sosiaalisen ulottuvuuden mihin tahansa muutoin yksityiseen harrastukseen.”

Kotletti loukkaa venäläisiä

Ilmoittajatko eivät muka osallistu toimituksen työhön?

Eräs aikakauslehti oli kirjoittamassa juttua venäläisestä perinteestä Helsingissä ja halusi mukaan myös alan ilmoittajia. Yhdelle jutun etukäteen nähneelle ilmoittajaehdokkaalle teksti oli kuitenkin liikaa, koska ”se loukkaisi Suomessa asuvia venäläisiä”.

Ihmekös tuo. Kannattaisi olla varovainen eikä kirjoittaa tällaista luhistavan hyökkäviä herjakirjoituksia:

”Venäjällä kommunismin pyrittäessä yksi keino näytti olevan venäläisen ruokakulttuurin tuhoaminen. Silloin kansallisuusruoaksi nousi kengänpohjasta seuraava eli kotletti, jota kylä edelleen tarjotaan Venäjän ruokaloissa. Se oli melkein yhtä tehokas askel kohti kommunismia kuin Hruštševin maisinviljely-yritys Karjalassa. Siksi parhaat venäläisravintolat maailmalla viime vuosisadalla löytyivätkin Suomesta.”

ville ranta

KRISTITTYJEN PIINAVIIKKOLLA ON SYYTÄ TEHDÄ MORAALISESTI VOIMAKKAITA PÄÄTELMÄIÄ!

TUOMITSEN ULKOMINISTERIN, JOKA UNOHTAA VALTION TURVALLISUUDEN, KUN TAPAA TISSIT!

TUOMITSEN MEDIAN, JOKA UNOHTAA JOURNALISMIN JA KESKITTYY TISSEIHIN!

TUOMITSEN ITSENI

KOSKA TEIN TÄMÄIN SARJAKUVAN SAADAKSENI PIIRTÄÄ TISSEJÄ.

EN KOSKAAN KATTONU TISSEJÄ.

